

Van Stolk bleef evenwel standvastig weigeren en schijnt nog weer zijn standpunt uiteengezet te hebben, waarop het volgende kladje van Breitner het antwoord gaf: „Savoir tout, c'est tout pardonner. Waarde Heer, Ge hebt volkomen ongelijk niet alleen, maar ge handelt zeer verkeerd tegen mij, zeer verkeerd. G. H. Breitner.”

Dit was het einde. Het kon moeilijk anders komen. Hoe dankbaar Breitner ook was voor Van Stolk's steun en hoe roerend hij meer dan eens daarvan getuigde: „U zijt voor mij wat Kneppelhout was voor de Bock”, hij kon of wilde blijkbaar niet beseffen, dat het niet eeuwig zoo kon blijven en het is alleszins verklaarbaar, dat het voortdurende aankloppen Van Stolk te bar werd. Maar jammer is het en wie pas de brieven, die beiden, schrijver en geadresseerde, tot eer strekken, gelezen heeft, vindt het dubbel jammer, dat tusschen deze twee menschen, met van beide kanten den goeden wil om elkanders inzichten en meeningen te respecteeren, de vriendschap niet kon blijven bestaan.

Zoover mij bekend hebben zij beiden elkaar nooit meer geschreven, laat staan ontmoet. Van Stolk overleed in 1894 (4 Nov.) en toen Breitner in 1901 zijn groote tentoonstelling in Arti te Amsterdam inrichtte, vroeg hij aan de weduwe de schilderijen te leen, die voor zoover hij wist in haar bezit waren, namelijk:

- 1°. een schilderij, doekmaat 100 × 60, voorstellende een hoefsmid,
- 2°. ruiters in de sneeuw en
- 3°. „als ik het wel heb, twee dametjes in een atelier, maar daar ben ik niet zeker van.”

Door de ziekte van mevrouw Van Stolk konden de schilderijen niet tijdig aanwezig zijn, maar na de tijdelijke sluiting van de tentoonstelling op 18 Dec. en de heropening op 2 Januari, waren zij alle drie opgehangen en liet Breitner ze verzekeren: hoefsmid voor f 3000.—, ruiters in de sneeuw f 1500.—, atelier-interieur f 1000.—.

Het was op die tentoonstelling, dat Breitner op Van Stolk's zoon, den onlangs overleden C. A. P. van Stolk, toekwam en hem vroeg of hij niet Van Stolk was. Toen